

Κυριακή 24 Φεβρουαρίου 2019.

Κυριακή του Ἀσώτου.

Λουκᾶ 15: 11 – 32.

Σήμερα δέν ἀκούσαμε ἀπλῶς μία Εὐαγγελική περικοπή. Σήμερα ἀκούσαμε αὐτό τοῦτο τό ἴδιο τό Εὐαγγέλιο. Χωρίς ὑπερβολή μπορούμε νά ποῦμε ὅτι στήν παραβολή τοῦ Ἀσώτου βρίσκειται ἡ κεντρική ἰδέα τοῦ μηνύματος τῆς Καινῆς Διαθήκης. Ὁ Χριστός κατέβηκε στή γῆ μόνο καί μόνο γιά νά διδάξει στούς ἀνθρώπους αὐτή τή συγκεκριμένη παραβολή καί νά κηρύξει στά πέρατα τῆς οἰκουμένης τό σύνθημά της, πού εἶναι βασικά ἡ ἀπέραντη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ Πατέρα γιά τό ἀμαρτωλό παιδί Του. Πρόκειται γιά μιὰ ἀγάπη πού δέν ἐμποδίζεται ἀπό τίποτα, οὔτε ἀκόμη καί ἀπ' αὐτή τήν ἴδια τήν ἀμαρτία, εἰδικά ὅταν μάλιστα αὐτή ἀναιρεῖται ἀπό τή μετάνοια.

Εἶναι ἀφόρητη κοινοτυπία νά ποῦμε ὅτι στή θέση τοῦ ἀσώτου υἱοῦ βρισκόμαστε ὅλοι ἐμεῖς, πού ἀχόρταγα δοκιμάζουμε τά στυφά ξυλοκέρατα τῆς ἀμαρτίας. Γι αὐτό ἄς ἐπικεντρώσουμε τήν προσοχή μας στό γεγονός πού θά κάνει τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ

νά εκδηλωθεῖ ὀλοζώντανά στό πρόσωπο τοῦ καθενός μας. Αὐτό τό γεγονός εἶναι ἕνα καί μοναδικό, ἡ μετάνοια. Ἡ μετάνοια πού εκδηλώνεται μέ δύο ἐνέργειες, τίς ὁποῖες καί θά μελετήσουμε στή σημερινή παραβολή.

Ἡ πρώτη ἐνέργεια: «εἰς ἑαυτόν δέ ἐλθών». Τό πρῶτο πού κάνει ὁ ἄσωτος εἶναι νά ἐπιστρέψει στόν ἑαυτό του. Μά γιατί εἶχε φύγει ἀπό τόν ἑαυτό του; Ὁ ἄσωτος, ὅπως καί κάθε ἀμαρτωλός, ζεῖ ἕναν τραγικό διχασμό, βρίσκεται σέ μιὰ φοβερή διελκυστίνδα. Ἀπό τή μιὰ μεριά εἶναι ἡ ἀμαρτία μέ τ' ἀμέτρητα θέλγητρά της. Ἀπό τήν ἄλλη εἶναι ἡ ψυχή μέ τούς αἰώνιους εὐγενεῖς ὀραματισμούς της, ἡ ψυχή πού διψάει γιά τόν οὐρανό καί πού ὁ ἀμαρτωλός προσπαθεῖ νά τήν ξεδιψάσει μέ τή λάσπη τῆς γῆς. Τό πρῶτο πού κάνει ὁ ἄνθρωπος πού μετανοεῖ εἶναι νά γυρίσει στόν ἑαυτό του, δηλαδή νά μάθει ποιός εἶναι πραγματικά καί γιά ποῦ πλάστηκε. Νά μελετήσει τήν ἄσχημη κατάσταση στήν ὁποία ἔχει περιπέσει. Νά ρίξει τόν ἑαυτό του χαμηλά, χωρίς προσπάθειες δικαιολογίας. Εἶναι ἀνάγκη νά ἐννοήσει ὁ πιστός τά δῶρα πού ἔλαβε

ἀπό τό Θεό Πατέρα. Νά ἐκτιμήσει τά χαρίσματα, τίς εὐλογίες, τά προσόντα καί τά ταλέντα μέ τά ὅποια τόν προίκισε ὁ Κύριος, γιά νά καταλάβει ἀφενός τόν ὑψηλό προορισμό του καί ἀφετέρου τό μέγεθος τῆς παρέκκλισης ἀπό τό δρόμο του. Καθώς γυρίζει ὁ ἄνθρωπος στόν ἑαυτό του, ἀποσπᾶται ἀπό τούς περισπασμούς τοῦ περιβάλλοντος. Διαγράφει καί ἀπομακρύνει ἀπό τή ζωή του ὅλα ἐκεῖνα πού τόν ἀποσποῦν ἀπό τήν ἀληθινή ἀξία του. Ὅλα ὅσα θίγουν τήν τιμή του, τήν ἀξιοπρέπειά του, τίς ἀρχές τῆς πίστεώς του, ὅσα τόν εὐτελίζουν καί τοῦ κλέβουν τήν πνευματική περιουσία τά ἀπομακρύνει ἐγκαίρως. Σταματάει νά τρέφεται μέ τά ξυλοκέρατα τῆς ἁμαρτίας καί πεινάει καί διψάει γιά τόν οὐράνιο ἄρτο καί γιά τροφή πού εἶναι ἡ ὄντως ζωή, γιά τό πιότο τό πνευματικό, γιά τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ.

Αὕτη ἡ ἐπιστροφή στόν ἑαυτό εἶναι μία κίνηση αὐτογνωσίας. Ἡ αὐτογνωσία θά φέρει τήν αὐτομεμφία, τήν ταπείνωση καί τήν εὐλογημένη μετάνοια. Δυστυχῶς ὅμως αὕτη ἡ αὐτογνωσία εἶναι κάτι πού ἀπουσιάζει ἀπό τούς περισσότερους

άνθρώπους σήμερα και μάλιστα από πολλούς χριστιανούς. Οί περισσότεροι από έμᾶς όχι μόνον άγνοοῦμε ότι βρισκόμαστε «είς χώραν μακράν», αλλά νομίζουμε ότι είμαστε τά έκλεκτά παιδιά του Θεοῦ, τραγικές απομιμήσεις και καρικατουῦρες του Φαρισαίου τῆς προηγούμενης Κυριακῆς.

Δεύτερον: «ἀναστάς πορεύσομαι πρὸς τὸν πατέρα μου». Ἡ δεύτερη ἐνέργεια εἶναι ἡ ἀνάστασις και μιά δεύτερη ἐπιστροφή, ἐδῶ και τώρα, χωρίς ἀναβολή, χωρίς καθυστέρηση, χωρίς χρονοτριβή. Αὐτό εἶναι τό δεύτερο βῆμα τῆς μετάνοιας. Ἡ ἁμαρτία εἶναι πτώσις, εἶναι λάσπη, εἶναι βοῦρκος, εἶναι χαμέρπεια, πού δυστυχῶς ὅλοι μας ἔχουμε δοκιμάσει. Αὐτό ὅμως δέν σημαίνει ότι πρέπει νά μείνουμε πεσμένοι. Ὑπάρχει ἀνάστασις, ὑπάρχει τό πέταγμα πρὸς τά πάνω. Τό μόνο ζῶο πού εἶναι καταδικασμένο νά εἶναι πάντοτε πεσμένο εἶναι τό σκουλήκι. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως δέν εἶναι σκουλήκι. Ὁ ἄνθρωπος τά ἄνω θρώσκει, ὅπως τό λέει και τό ὄνομά του, τά ἄνω θεωρεῖ και εἰς τά ἄνω στοχεύει. Ποτέ μήν πέσουμε στήν παγίδα τῆς ἀπελπισίας οὔτε στήν παγίδα τῆς συνήθειας. Ὅσες φορές και νά

ἀμαρτήσαμε, ἄλλες τόσες καί μία παραπάνω ἄς μετανοήσουμε. Ὁ Πατέρας μας δέν κουράζεται νά μᾶς περιμένει. Δέν διστάζει νά τρέξει καί νά μᾶς ἀγκαλιάσει. Δέν φείδεται τίποτε, προκειμένου κάθε φορά πού γυρίζουμε κοντά Του νά στρώσει τό τραπέζι τῆς χαρᾶς, νά μᾶς ντύσει μέ τό καθαρό ροῦχο τῆς ἀρετῆς καί τῆς θείας χάρης, νά μᾶς φορέσει τό πολύτιμο δαχτυλίδι τοῦ ἀρραβώνα μέ τήν αἰωνιότητα. Ἡ πορεία καί ἐπιστροφή στόν Πατέρα δέν εἶναι χωρίς ἐμπόδια. Ἡ ἀμαρτία πολλές φορές σηκώνει κεφάλι. Ἡ ἄγνοια, ἡ ἀδιαφορία, ἡ συνήθεια, ἡ ἐξάρτηση, ἡ λιποψυχία, ἡ ἀπόγνωση, ἡ ἀνυπακοή, ἡ ἔμφυτη ἀσθένεια τοῦ Ἀδάμ μᾶς ὀδηγοῦν στήν ἐπανάληψη τῶν πτώσεων, μᾶς ἐγκλωβίζουν στή μακρινή χώρα τῆς ἀπουσίας τῆς θεϊκῆς ἀγάπης. Ἡ καλή χρήση τῆς ἐλευθερίας θά μᾶς κάνει νά πάρουμε τήν ἀπόφαση τῆς ἐπιστροφῆς. Ἀφοῦ πρῶτα ἔλθουμε στόν ἑαυτό μας καί καταλάβουμε τήν κατάντια μας, στή συνέχεια θά ἔλθουμε καί στόν Πατέρα μας, γιά νά λάβουμε τήν ἄφεση τῶν λαθῶν μας.

Αὐτή τήν εὐλογημένη περίοδο τοῦ Τριωδίου ἄς μὴν τήν ἀφήσουμε ἀνεκμετάλλευτη. Μέσα στήν ωραία ἀτμόσφαιρα τῶν ἀκολουθιῶν καί τῆς νηστείας, πού θά ξεκινήσει σέ λίγες ἐβδομάδες, νά κάνουμε τήν ἐνδοσκόπησή μας, νά παραδεχθοῦμε τά λάθη μας, νά οἰκτείρουμε τήν πτώση μας καί νά ἐπιστρέψουμε στό βασιλικό σπίτι τῆς θείκῃς εὐσπλαχνίας, πού εἶναι ὁ Ναός. Ἐκεῖ νά βροῦμε τόν πνευματικό, πού εἶναι ὁ ἰατρός καί ὁδηγός μας. Μαζί του νά κάνουμε τήν πορεία τῆς ἐπιστροφῆς πρὸς τήν ἀγκαλιά τοῦ Κυρίου μας, ὁ Ὅποιος μᾶς περιμένει μέ λαχτάρα σ' αὐτή τή ζωή, γιά νά μᾶς κρατήσει μέσα στήν ἀγάπη Του, κοντά Του, στούς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.